

Åbent brev til medlemmerne af Folketingets uddannelsesudvalg

Noget for noget?

På trods af åbenbare og nedslående fejl og mangler ved gymnasie- og HF-reformerne har vi kvalificeret og loyalt søgt at få dem og det daglige skolearbejde til at gå op i en højere enhed. Og det i en grad, så det langt fra har kunnet rummes inden for overenskomster og aftalers rammer – og med temmelig store omkostninger i forhold til arbejdsmiljøet, -glæden, den faglige entusiasme – og for nogle kollegers vedkommende også helbredet.

Som belønning for det, forstår vi nu, at der skal files og fifles med tildelte midler og indgåede aftaler, og at det skal ledsages af søgt, utroværdig og arrogant argumentation fra regeringens side.

I denne situation appellerer vi til jer som uddannelsespolitiske ordførere. Vi har naturligvis med tilfredshed konstateret, at regeringen bliver bedt om at gøre rede for de økonomiske uoverensstemmelser, der synes at eksistere, og vi opfordrer jer til at følge helt op på sagen. Der må også hos jer være en faglig stolthed, som ikke kan leve med, at sikre forudsætninger og indgåede aftaler omgås, og at fremlagte ambitioner for ungdomsuddannelserne tilsidesættes og nedtones i urimelig grad.

Vi støtter således fuldt ud protester fra andre skoler, men vi vil i særlig grad sætte fokus på den såkaldte effektivisering på 5% på 2008-budgettet. Hvis man på forhånd fastsætter en effektiviseringsgevinst, er det jo helt oplagt, er der tale om en ren grønthøsterbesparelse. På forhånd at fradrage i budgetterne uden at vide, om effektiviseringerne reelt og formålstjenligt lader sig gøre på helt konkrete områder, er for os totalt utroværdigt. Vi afviser ikke, at reformerne kan forenkles, så der af den vej kan spares tid, for der er indlagt meget administrativt overlæs, men lovgiverne må helt konkret ændre på krav og procedurer, hvis tingene skal hænge sammen. Kan man ikke det, er der klart tale om et brud på fastholdelsen af udgiftsneutraliteten – og det kan Folketinget ikke være bekendt. Men det er desværre symptomatisk for tiden. Man fjerner en del af vores tildelte midler (i en økonomisk opgangstid!) – og er samtidig forvorpne nok til at påstå, at vi bør kunne skabe bedre uddannelser ud af det. Tror man virkelig selv på det?

I virkeligheden burde vi stille krav om tilførsel af ekstra midler, for reformerne har kun kunnet gennemføres ved ulønnet og urimeligt ekstraarbejde fra mange lærere. At man nu, hvor overgangen til selveje gør det vanskeligt at påvise de eksakte bevægelser i bevillingerne, forsøger at udhule den samlede tildeling, kan kun bevirke fald i kvaliteten til skade for elevernes udbytte, arbejdsmiljø, undervisningsmidler, klassestørrelserne, frafaldsprocenten, lærernes arbejdsforhold og rekrutteringen af nye lærere.

I folkeskolen kniber det forståeligt nok med at gøre eleverne gymnasieegnede. Besparelser gør det ikke nemmere for os at gøre eleverne universitetsklare. Tror man virkelig, det er nok at indføre en karakterskala, som synes designet til at placere flere elever højere. Er det virkelig vejen, ad hvilken videnssamfundet skal styrkes?

Lærerne på Horsens Statsskole d. 13. november 2006